

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.K.**, bytem..., *zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín*, proti **žalovanému: Krajský úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 21. prosince 2015 č. j. 3683/DS/15-3**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou ze dne 19. 1. 2016, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*soud*“ nebo „*krajský soud*“) doručenou dne 26. 1. 2016, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2015 č. j. 3683/DS/15-3 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Cheb (dále též „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 23. 10. 2015 č. j. MUCH 89158/2015 (dále též „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byly zamítnuty námitky uplatněné

proti provedenému záznamu bodů, jež byly žalobci zaznamenány v období od 16. 11. 2013 do 18. 8. 2015, a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů byl potvrzen.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě nejprve konstatoval, že žalovaný jako odvolací orgán naprosto nereflektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, či některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch odvolatele. Žalovaný zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných, a významně tak narušil právní jistotu žalobce. Žalobce měl za to, že byl zkrácen na právech, která mu přísluší, resp. postupem správního orgánu, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Žalobce při konkretizaci žalobních bodů namítal, že odvolací správní orgán se naprosto nezabýval předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve shodné věci, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí bylo zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedený záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také, že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí totožného odvolacího správního orgánu (Krajský úřad Moravskoslezského kraje) ve věcech shodných či obdobných, např. rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, vyplývá ustálená praxe odvolacího správního orgánu, a to hlavně v tom směru, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, což činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje, a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Obdobný postup vyplývá i z rozhodnutí Městského úřadu Písek (č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3) ze dne 19. 5. 2015, kdy správní orgán odmazal dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení, které byly učiněny na základě nezpůsobilých podkladů. Dle správního řádu existuje zásada legitimního očekávání, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se *de iure* týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct, se žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (*precedens*), užívání zásady legitimnosti jej *de facto* zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

Další námitku žalobce spatřoval v nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu odvolací správní orgán uvedl, že tyto posuzovat nemohl. Jediné důkazy, které odvolací orgán posoudil, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými byla oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které z pohledu zákonem kladených požadavků na tento druh rozhodnutí nese. Přiložená rozhodnutí v blokových řízeních - série HG/2014, číslo bloku G 1498901, a série GF/2013, číslo bloku F 0832677, nesplňují ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí. Z rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013, číslo bloku C 1404971, je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít, dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání přestupku, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí odvolací správní orgán, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci.

Podklad pro záznam bodů nepovažuje žalobce za způsobilý zejména v následujících případech:

i) Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, kdy v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích (dále též „zákona o silničním provozu“), které stanoví: „V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“, či ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., které stanoví: „Řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h⁻¹; na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km.h⁻¹. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km.h⁻¹.“ v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou, či případně porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., které stanoví „řídít se světelnými, případně i doprovodnými

akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.“ v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou.

ii) Obdobně i v případě nezastavení na signál stůj, není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „jízda na červenou aj.“ kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je řídit se, při provozu na pozemních komunikacích, světelnými signály, pokyny policisty dle ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb.: „řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.“ případně dle ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. „signál s červeným světlem „Stůj!“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP!“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením,“ z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost a skutečně se přestupku dopustil tím, že nerespektoval pokyn stůj, nikoli „jel na červenou“.

iii) V případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“, kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., který stanoví povinnost „být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu“. Z vydaného rozhodnutí musí být tedy zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla. Pokud je osoba nepřipoutána jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, ovšem takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče.

iv) Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, tak aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích, nikoli dle zákona o provozu na pozemních komunikacích.

v) Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, tak aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

Třetí část námitek obsahuje výtky týkající se nedostatků u jednotlivých pokutových bloků. K pokutovému bloku ze dne 18. 8. 2015 žalobce uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f3“. Rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dle žalobce rovněž vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který rozhodnutí v blokovém řízení (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci) vydal. Rovněž není dle žalobce jednoznačně seznatelné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je v bloku popis skutku uveden jako „rychlost“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zda mělo k přestupku dojít na místě veřejném či soukromém. V bloku by mělo být dle žalobce přesně uvedeno místo tak, aby nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události

citovaného rozhodnutí je chybně uvedena již výše zmíněná právní kvalifikace „§18/4 z.č. 361/2000“ přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce dále uvedl, že pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem.

K pokutovému bloku ze dne 7. 1. 2015 žalobce uvedl, že rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci, jelikož je v něm uvedeno, že je pokuta uložena za přestupek „125c/1f5“. Dle žalobce rovněž vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který rozhodnutí v blokovém řízení (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci) vydal. Rovněž není dle žalobce jednoznačně seznatelné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je v bloku popis skutku uveden jako „červená“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zda mělo k přestupku dojít na místě veřejném či soukromém. V bloku by mělo být dle žalobce přesně uvedeno místo tak, aby nebylo pochyb o místu přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedena již výše zmíněná právní kvalifikace „§70/2a z.č. 361/2000“ přičemž správná právní kvalifikace zní § 70 odst. 2 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce dále uvedl, že pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem.

K pokutovému bloku ze dne 27. 2. 2014 žalobce uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1k“. Rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dle žalobce rovněž vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci). Rovněž není dle žalobce jednoznačně uvedeno přesné místo spáchání přestupku. Dále je v bloku popis skutku uveden jako „pásy“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zda mělo k přestupku dojít na místě veřejném či soukromém. V bloku by mělo být dle žalobce přesně uvedeno místo tak, aby nebylo pochyb o místu přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedena již výše zmíněná právní kvalifikace „§6/1a z.č. 361/2000“ přičemž správná právní kvalifikace zní § 6 odst. 1 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce dále uvedl, že pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem.

K pokutovému bloku ze dne 16. 11. 2013 žalobce stejně jako v předchozích případech uvedl, že rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci, jelikož je v něm uvedeno, že je pokuta uložena za přestupek „125c/1k“. Dle žalobce taktéž vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který rozhodnutí v blokovém řízení (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci) vydal. Rovněž není dle žalobce jednoznačně seznatelné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani délka komunikace, ani přesné místo spáchání přestupku. Dále je v bloku popis skutku uveden jako „neužil BP“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze

přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zda mělo k přestupku dojít na místě veřejném či soukromém. V bloku by mělo být dle žalobce přesně uvedeno místo tak, aby nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedena již výše zmíněná právní kvalifikace „§6/1a z.č. 361/2000“ přičemž správná právní kvalifikace zní § 6 odst. 1 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce dále uvedl, že pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem.

Žalobce zpochybňuje způsobilost shora citovaných pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné komu, kdy a kde a za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit strohými a zkratkovitými formulacemi tak, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud ČR v rozhodnutí č. j. 4 As 127/2014-39.

Na základě shora citovaných výtek se žalobce domáhá, aby se soud zabýval zejména otázkou, zda byla jednotlivá pravomocná rozhodnutí způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Toto by měl příslušný krajský soud zejména s odkazem na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze kterého mimo jiné vyplývá, že: „S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilost bloku být podkladem pro zápis bodů to ničeho nemění.“ Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen, když absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci dle názoru žalobce právě případ pokutových bloků ze dne 18. 8. 2015, 7. 1. 2015, 27. 2. 2014 a 16. 11. 2013.

Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 16. 2. 2016, ve kterém navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný nejprve popsal dosavadní průběh správního řízení a poté se vyjádřil k jednotlivým námitkám žalobce. Ohledně námitky vad pokutových bloků žalobce odkázal na své vyjádření obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále uvedl, že správní orgán prvního stupně provedl záznam bodů na základě způsobilých podkladů, tj. pravomocných pokutových bloků, u kterých správní orgán nemohl posuzovat jeho zákonnost a věcnou

správnost. Pokutovému bloku svědčí presumpce správnosti. Žalovaný trvá na svém závěru, že veškerá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahují dostatečné množství údajů, jež prokazují, že se předmětné přestupky staly a že se jich dopustil žalobce. K namítanému porušení zásady legitimního očekávání žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně stejně jako žalovaný postupoval v souladu s platnými právními předpisy a nikterak se neodchýlil od ustálené praxe.

S odkazem na výše uvedené trvá žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke zkrácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považuje žalovaný za neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle ust. § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Bodové hodnocení řidičů je upraveno v § 123a až 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o silničním provozu“ nebo „zákon č. 361/2000 Sb.“).

Podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu *záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin.*

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.*

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání, žalovaný i žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., a proto soud nenařizoval jednání ve věci samé.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v první žalobním bodu tvrdil, že žalovaný se nezabýval předloženými důkazními prostředky a zejména nevyhodnotil odlišnou rozhodovací praxi jiných správních orgánů projednávající obdobné věci s tím, že správní orgány by měly právě ve věcech se shodnými, či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, přičemž žalobce měl za to, že správní orgán měl následovat postupy Krajského úřadu Moravskoslezského kraje v rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK49924/2014Na, ze dne 22. 10. 2014 č. j. MSK 126113/2014, a v rozhodnutí ze dne 12. 11. 2014 č. j. MSK 121761/2014. Touto námitkou patrně žalobce poukazoval na nedodržování ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), které ukládá správnímu orgánu dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Toto zákonné ustanovení kromě zásady legitimního očekávání zakotvuje též zásadu individuálního posouzení každé věci. Skutečnosti žalobcem tvrzené pouze v obecné rovině však neumožňují soudu vyjádřit se ke vznesené námitce, zda při rozhodování Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a žalovaného ve věcech shodných, či obdobných s věcí aktuálně projednávanou, byla respektována zásada individuálního posouzení každé věci a současně zásada legitimního očekávání. Krajský soud totiž nezná skutkové okolnosti případů rozhodovaných Krajským úřadem Moravskoslezského kraje a pouze z předložených kopií rozhodnutí není možné bez znalosti spisového materiálu posoudit, zda správní orgán v těchto případech postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Námitku žalobce tak soud pokládá za nedůvodnou.

Žalobce dále v žalobě uváděl pouze v obecné rovině skutečnosti, pro které nepovažuje podklad pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče za způsobilý a uváděl celkem pět oblastí, ve kterých rozváděl argumenty pro své tvrzení. Argumentace žalobce v této části žaloby však byla zcela obecná a bez vazby na projednávaný případ. Úvahy žalobce ve vztahu ke způsobu, jakým dostatečně specifikovat přestupkové jednání ve vazbě k definici místa a času spáchání přestupku a ve vazbě na čitelnost údajů v pokutovém bloku uváděných, žalobce souhrnně uváděl obecné argumenty použitelné pro jakékoliv případy, jejímž předmětem by bylo projednávání zmiňovaného přestupkového jednání. Žalobce tak uváděl námitky zcela obecného charakteru, aniž by v tomto žalobním bodě upřesnil, které konkrétní náležitosti v konkrétním případě konkrétního přestupku chybí. Takovéto tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností je tvrzením nedůvodným, jak ostatně dovodil např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5As 10/2015-27, dostupném na www.nssoud.cz.

Třetí okruh námitek žalobce zaměřil na konkrétní nedostatky pokutových bloků ze dne 16. 11. 2013, 27. 2. 2014, 7. 1. 2015 a 18. 8. 2015. Žalobce k pokutovému bloku ze dne 16. 11. 2013 namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měl pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, když blok neobsahuje přesné místo spáchaného přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci). Dále je v bloku popis skutku uveden jako „neužil BP“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené

zákonem. V pokutovém bloku je uveden následující popis skutku: „16. 11. 2013, 21:10 hod, ul. Na Radosti 326, Praha 5, RZ: ..., řidič nebyl za jízdy připoután bezp. pásem -> porušení § 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobce porušil vozidlem s RZ:...ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/2000 Sb., o silničním provozu (*Řidič motorového vozidla je povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu*), když nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jako místo spáchání přestupku byla jasně označena ulice Na Radosti 326, Praha 5. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok je opatřen jeho podpisem. Výše pokuty činila 500 Kč a žalobce ji na místě zaplatil.

K pokutovému bloku ze dne 27. 2. 2014 žalobce rovněž namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měl pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, když blok neobsahuje přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci). Dále je v bloku popis skutku uveden jako „pásy“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. V uvedeném pokutovém bloku je takovýto popis skutku: „Dne 27. 2. 2014 v 14:10 hod, ul. Karlovo nám., Praha 2, RZ: ..., § 6/1a z. č. 361/2000 Sb. - nebyl za jízdy připoután bezp. pásem“. Z tohoto popisu vyplývá, že žalobce porušil vozidlem s RZ: ... ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/2000 Sb., o silničním provozu (*Řidič motorového vozidla je povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu*), když nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jako místo spáchání přestupku bylo jasně označeno Karlovo nám., Praha 2. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok je opatřen jeho podpisem. Výše pokuty činila 200 Kč a žalobce ji na místě zaplatil.

Ve vztahu k pokutovému bloku ze dne 7. 1. 2015 žalobce stejně jako u předchozích pokutových bloků namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, a měl stejně jako u předchozích pokutových bloků pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, když blok neobsahuje přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci) a rovněž neobsahuje patřičný popis skutku. V předmětném pokutovém bloku je uvedeno: „7. 1. 2015 11:35 hod, Cheb, Ašská, Zl. Vrch § 70/2d z.č. 361/2000 Sb. průjezd svět. křižovatkou na žlutý signál ...“. Z tohoto popisu vyplývá, že žalobce porušil vozidlem s RZ: ... ustanovení § 70 odst. 2 písm. d) zákona č. 326/2000 Sb., o silničním provozu (*Při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál se žlutým světlem „Pozor!“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením; je-li však toto vozidlo při rozsvícení tohoto signálu již tak blízko, že by řidič nemohl vozidlo bezpečně zastavit, smí pokračovat v jízdě. Svítí-li světlo tohoto signálu přerušovaně, nejde o křižovatku s provozem řízeným světelnými signály.*), když nezastavil své vozidlo na signál se žlutým světlem „Pozor!“, a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu. Jako místo spáchání přestupku byla jasně označena křižovatka ul. Ašská, Zl. Vrch v Chebu. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok je opatřen jeho podpisem. Výše pokuty činila 300 Kč a žalobce ji na místě zaplatil.

Dle žalobce pokutový blok z 18. 8. 2015 obsahuje taktéž chybnou právní kvalifikaci, žalobce měl pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, jelikož blok neobsahuje přesné místo spáchaného přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci). Dále je v bloku popis skutku uveden jako „rychlost“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. V uvedeném pokutovém bloku je následující popis skutku: „18. 8. 2015 13:04 I/64 Aš – okruh § 18/3 z. č. 361/2000 Sb. rychlost mimo obec 90, 126 122 (zakroužkováno) ...“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobce porušil vozidlem s RZ: ... ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu (*Řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h⁻¹; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km.h⁻¹ a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km.h⁻¹. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km.h⁻¹*), když jel po pozemní komunikaci mimo obec s nejvyšší povolenou rychlostí 90 km/hod s naměřenou rychlostí 126 km/hod po odečtení tolerance 122 km/hod a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Jako místo spáchání přestupku byla jasně označena ulice č. I/64 v Aši. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok je opatřen jeho podpisem. Výše pokuty činila 500 Kč a žalobce ji na místě zaplatil.

Z pokutových bloků je zřejmé kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Bloky obsahují i právní kvalifikaci, na jejímž základě byly žalobci uloženy pokuty a následně zapsán příslušný počet bodů. Zde je namístě upozornit, že na pokutovém bloku jsou omezené možnosti pro vyjádření příslušných skutečností. Podle § 85 odst. 4 věty druhé zákona o přestupcích se na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Přiměřeně je pak nutno aplikovat § 77 přestupkového zákona o výroku rozhodnutí, avšak nelze odhlédnout od toho, že se nejedná o klasické rozhodnutí, ale o blok (byť soudní praxe posunula jeho vnímání také jako rozhodnutí, ovšem rozhodnutí *sui generis*). Na to pak navazuje rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž soud považuje za významné citovat z rozsudku kasačního soudu ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20, kde je mj. konstatováno toto: „(...) *S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobnosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil.*“. Citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nelze interpretovat jinak, než že v některých případech se dovodí srozumitelnost informací uvedených na pokutovém bloku i s určitým výkladem, třeba použitím obvyklých zkratk apod. Ostatně, hlavním kritériem pro posouzení toho, zda konkrétní jednání je v pořádku nebo ne, je to, zda skutečně ten skutek a jeho právní kvalifikace jsou popsány tak, aby byly srozumitelné a odlišitelné od jiných skutků. Soud je přesvědčen, že na úrovni žalobcovy argumentace nelze správnímu orgánu vytknout žádné pochybení. Lze dodat, že

určitá srozumitelnost vyplývá i z toho, že bloky byly žalobcem podepsány, tedy žalobce zřejmě věděl, co podepisuje, a v okamžiku, kdy tak činil, mu to bylo dostatečně srozumitelné.

Pokud jde o námitky žalobce ohledně místa spáchání deliktů s tím, že není zřejmé, zda ke spáchání přestupků došlo „na soukromém pozemku či pozemní komunikaci“, je nezbytné konstatovat, že již z konkretizace zákonných ustanovení na pokutových blocích je zcela zřejmé, že sankcionováno bylo deliktní jednání žalobce na „pozemních komunikacích“. Z ničeho nevyplývá a žalobce ostatně ani netvrdí, v případě jakého přestupku se mělo jednat o prostor „mimo pozemní komunikaci“.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož neshledal na základě výše uvedené argumentace žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

V. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. března 2017

**JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu**

Za správnost: Kovářiková